

A to světlo svítí ve tmě a tma je nepohltila.

Jan 1:5

Zpravodaj farností Jimramov, Dalečín a Sulkovec

Datum vydání: **14. 12. 2025**

Číslo: **65/2025**

Obsah

Úvodní slovo	3
Farní pouť do severních Čech	5
Víkendové setkání mladých v Sulkovci	11
100. výročí narození Mons. Josefa Laštovici	14
Rozhovor s bohoslovcem Vítkem Vrátným	17
Charitní domov Moravec bude součástí OCH Žďár	22
Domov Bystré.....	24
Fara Sulkovec – ubytování	25
Okénko pro děti	27
Tip redakční rady na knihu	30
Nadcházející akce	33

Úvodní slovo

Vážení čtenáři Žárovky,

prožíváme advent, dobu přípravy na příchod Božího Syna. K tomu patří všelijaké vnější přípravy a setkání, ale pro nás věřící zvláště příprava na příchod Pána do našich srdcí, rodin i farnosti. Společné liturgické slavení nás v tom bezpečně vede a učí správně prožívat. Ne všechno, co se nám z okolí nabízí a co nás komerčně či kulturně strhává, tomu prospívá. To dobře víme např. i z období dušiček. V adventu se učíme bdělosti k Pánu a jeho hlasu: „Hle, stojím u dveří a klepu. Kdo uslyší můj hlas a otevře dveře, k tomu vejdu a budu jíst u něho a on u mě.“ (Zj 3,20). Kéž bychom se dokázali ztišovat a nechali se naplňovat jeho Duchem. Panna Maria a sv. Josef jsou nám skvělým příkladem.

28. prosince 2025 v brněnské katedrále a 6. ledna 2026 v Římě se bude zakončovat Jubilejní (Svatý) rok. Přinesl nám mimořádnou možnost prožít moc Boží lásky ve smíření s Bohem a s církví. Tím to však nekončí. I nadále jsme poutníky křesťanské naděje. I když končí zvláštní milost Jubilejního roku, stále trvá možnost obrácení a pokání, možnost přijímat Boží milosrdenství a lásku, žít z ní a těšit se z naděje, že budeme mít účast na plnosti života v nebi.

Přeji nám to a modlím se za to pro nás všechny. Vážím si společného života zde s vámi, kněžské služby pro vás a vyprošuji požehnané prožití doby adventní, vánoční i daru nového roku. Pro tuto chvíli ale ještě přeji hezké počtení toho, co nám ze života našich farností, příp. toho, co s nimi souvisí, osvětlila Žároverka.

+ o. Václav

Farní pouť do severních Čech

„Ahoj kluci“, překvapila mě a Honzu jednu listopadovou neděli po mši svaté u kostela Jitka, „tak jste byli na farní pouti, uzávěrka Žárovky se blíží, chtělo by to nějaký článek.“ Tím mě donutila zavzpomínat na dojmy a zážitky z této poutě.

Vše začalo v pátek 17. října. Nastupovali jsme na prvním nástupním místě do prázdného autobusu a já začínal být zvědavý, kdo se této pouti zúčastní. Vždy se vytvoří pěkné společenství poutníků, a to se potvrdilo i tentokrát. Autobus se naplnil známými i méně známými tvářemi a vyrazili jsme směr Jablonné v Podještědí, kde byla naše první zastávka. Cesta ubíhala dle zvyklostí. Modlitba, informace o programu pouti, připíjení na šťastný průběh, na setkání po dlouhé době, v hovorech s ostatními poutníky, ... a najednou už vjíždíme do Jablonného. Pohled z okna ukazuje na město, které působí jinak, než jsem zvyklý. Asi to bude tím, že se pohybujeme v pohraničí. Celou pouť mě tento pocit provází.

Zastavujeme před bazilikou sv. Zdislavy, kde máme mši sv. s otcem Josefem, který jede s námi. Celou mši zní prostorem baziliky zvuk varhan a zážitek je jaksi plnější. Nebyl špatný nápad vzít na pouť varhaníka. Po mši se nás ujímá místní dominikánský kněz o. Pavel Mayer a začíná prohlídka baziliky. Dostáváme spoustu informací o historii tohoto místa. Jsme uvedeni ke vchodu, který vede do podzemí kostela. Ocitáme se na místě, kde jsou uloženy ostatky sv. Zdislavy, díky kterým toto místo navštěvuje mnoho poutníků. Zde je čas na soukromou modlitbu, prosby, díky. Do hlavy mi proudí informace o. Pavla o životě této svěťce, neskutečně

zajímavé a poučné. Při východu z baziliky jsme nasměrováni k malému obchůdku se suvenýry, který provozují místní sestry dominikánky. Možnost nákupu zdejších produktů využívá většina poutníků. Časový harmonogram daný vedoucím pouti, Pavlem, všichni poutníci dodrželi, a tak beze ztrát odjíždíme na místo dalšího cíle ve Filipově, k bazilice minor Panny Marie Pomocnice křesťanů.

Koukám jako blázen. Exteriér baziliky v brizolitu jsem v životě neviděl. Vešli jsme dovnitř a průvodce začal vyprávět příběh, jak toto poutní místo vzniklo. V malé chaloupce se za nemocné mladé děvče přimlouvala její přítelkyně k Panně Marii. Zázrakem se roku 1866 uzdravila. Zvěst o uzdravení se šířila, a tak vzniklo poutní místo podobné Lurdám. Neuvěřitelné! Toto místo kdysi navštěvovalo tisíce poutníků. A dnes?

Pokračujeme směr Litoměřice, které je místem našeho noclehu. Litoměřice si pamatuji z dětství, kde jsme jezdili se svazem zahrádkářů na výstavu „Zahrada Čech“, pouze na výstaviště, proto jsem byl překvapený, jak je to krásné město. Autobus nás vykládá na místě našeho noclehu, bývalého kněžského semináře. Rychle se přesunujeme na místo další prohlídky, do katedrály sv. Štěpána. „Hele, tady je nějaká kavárna“, povídá po cestě poutník David. „Já kafe nepiju, ale mohl bych dovézt nějaký vzorek manželce“, odpověděl jsem a vešli jsme dovnitř. Kavárna byla zároveň i pražírna kávy. Nejsem znalec, a tak mi paní prodala kávu s tím, že s ní určitě potěším, a měla pravdu. Nicméně toto obstarávání pozdravů z poutě zapříčinilo, že jsme na prohlídku katedrály dorazili o něco později než ostatní. Tak nevím, kdo nás vlastně provázel, zda to byl místní farář nebo nějaký průvodce, ale

informací o historii se nám dostalo mírou vrchovatou. Všichni poutníci kroutili hlavami jak na tenise, když ukazoval nalevo nebo napravo a popisoval sochy, obrazy a události katedrály.

Vracíme se zpět na místo našeho noclehu. Přidělen nám byl pokoj přímo v budově semináře. Nikdy v životě jsem v žádném semináři nebyl, natož abych v něm spal. „Já jedu výtahem“, říká Honza. Já naopak stoupám po širokých schodech. Schody jsou nápadně sešlapané, tak si říkám, kolik touto cestou chodilo budoucích kněží, než se toto místo změnilo na hotel. Vše ještě umocnil pohled na hodiny se zvonky, které kdysi udávaly začátek a konec vyučovacích hodin. Po večeři, která se uskutečnila v hotelové restauraci, nastal čas i na popovídání s poutníky u žejdlíku piva, které vaří místní pivovar.

Ráno nás čeká nejdůležitější cíl poutě. Účast na svěcení obnoveného kostela sv. Anny ve Verneřicích. Po vydatné snídani vyrážíme do Verneřic. Po cestě nám Pavel v autobuse doplňuje informace o správci zdejších památek Marcelu Hrubém, který se výrazně zasloužil o obnovu nejen tohoto kostela. Celá sláva začíná průvodem, kterého se také účastníme. Vstupujeme do nádherně opravené budovy, která kdysi sloužila jako kostel. Začíná obřad za přítomnosti litoměřického biskupa, který celou tuto stavbu uvede v místo, kde se lidé budou setkávat s Bohem. Během obřadu jsou svěceny varhany, oltář a celá budova. Neskutečný zážitek. Po obřadu světí biskup 4 zvony, které jsou za pomoci jeřábu instalovány do věže. Ve sledu těchto událostí si představuji, jak asi vypadala sláva svěcení kostelů, kam chodíme na nedělní mši svatou. Pěkný zážitek.

Poslední zastavení na naší pouti je prohlídka zámku v Zákupích. Je to zámek, který vlastnil poslední rod panovníků naší země, Habsburkové. Z prohlídky mi utkvěly v paměti tyto informace. Příkop vezdejšího zámku obýval medvěd, dočasně dovezen policií ČR, která ho na udání zabavila majiteli. Jelikož orgány si s medvědem nevěděly rady, zůstal v příkopu do konce svého života, neuvěřitelných 20 let. Druhá informace je o osudu rodu Habsburků, kteří zažívali stejné situace, jako my dnes.

Příjemně unaveni jsme naskákali do autobusu a vydali se domů. Po cestě v autobuse vládla příjemná atmosféra a došlo i na zpěv. Celá pout' se nám velmi líbila a myslím, že na příští pout', dá-li pán Bůh, pojedeme zase.

A určitě pojed'te s námi!

Děkujeme Pavlovi Šikulovi za zorganizování této poutě!

/Radek Havlíček, Jan Havlíček/

*Filipov, bazilika
minor P. M.
Pomocnice křesťanů*

*Jablonné v Podještědí,
bazilika sv. Zdislavy*

*Verneřice, kostel sv. Anny,
instalace zvonů do věže*

(foto z archivu rodiny Havlíčkové)

(foto P. Šíkula)

Víkendové setkání mladých v Sulkovci

Čtyři dny radosti, společenství a živé víry

Prodloužený říjnový víkend byl pro naši skupinu mladých dlouho očekávaným okamžikem. Již v létě, při loučení na táboře, jsme si slíbili, že se při nejbližší možné příležitosti znovu setkáme a navážeme na krásné chvíle, které jsme prožili. Díky organizačně zkušené skupině vedené Kubou Čechem vznikl plán uspořádat podzimní víkendovku na faře v Sulkovci. Nebylo potřeba vyrážet daleko – mnohem důležitější bylo být znovu spolu a obnovit společenství, které nás všechny tolik obohacuje.

V termínu 25.–28. října tak fara ožila radostným shledáním známých tváří a zároveň přivítala i několik nováčků, kteří k nám rychle zapadli. Zájem byl tak velký, že jsme si mnohokrát posteskli, že se fara neumí sama zvětšit, protože bychom rádi přijali úplně každého.

Počasí nám tentokrát nepřálo. Mlha, déšť a chlad nás připravily o některé plánované venkovní radosti, například o tolik oblíbené opékání špekáčků. Přesto jsme se nenechali odradit. Vnitřní prostory fary poskytly dostatek možností, jak čas naplnit a prožít bohatě a smysluplně. Navíc díky skvělé péči paní Svobodové a paní Vondrové jsme měli jistotu, že se vždy najíme do sytosti a budeme mít dost energie na všechno, co nás čeká.

Dny plynuly v přirozeném rytmu společenství: chvíle sdílení střídaly chvíle modlitby, na které plynule navazoval čas věnovaný společenským hrám, povídání a vycházkám do okolí. Nedělní mše svatá nám připomněla, že tím nejpevnějším základem našeho

setkávání je Kristus, který nás shromažďuje, vede a učí radovat se z maličkostí i ze vzájemné blízkosti.

Největší hodnotou celého víkendu však byl prostý fakt, že jsme mohli být spolu – bez spěchu, bez rušení, bez obrazovek a technologie. V atmosféře důvěry a přátelství jsme znovu zakusili, jak silně dokáže společné sdílení víry člověka formovat. V rozhovorech, modlitbách i tiché přítomnosti jsme si uvědomili, že právě tato setkání vytvářejí vzpomínky, které zůstávají v srdci dlouho poté, co se zavřou dveře fary. Stávají se opěrnými body, ke kterým se člověk vrací v těžších chvílích, a připomínají mu, že Boží láska se často nejvíce projevuje skrze lidi, které potkáváme na své cestě.

Na závěr patří upřímné poděkování všem, kdo se podíleli na přípravě a organizaci tohoto víkendového setkání. Díky jejich obětavé službě jsme mohli prožít čas, který nás opět o kousek přiblížil k Bohu i k sobě navzájem. Ukázalo se, že tam, kde se mladí lidé setkávají v duchu víry a touhy po společenství, vzniká prostor, v němž roste radost, vděčnost i hlubší vztah k Bohu.

/Adéla Chládková/

(foto z archivu rodiny Chladkové)

100. výročí narození Mons. Josefa Laštovici

Kdo byl Mons. ThDr. Josef Laštovica

Potkávali jsme ho, když byl na návštěvě u své neteře Marcely a její rodiny. Usměvavý starší pán s upřímným pohledem, který přes

brýle vyzářoval laskavost, zájem i jemnou shovívavost. Kdo byl tento milý člověk – kněz?

Mons. ThDr. Josef Laštovica se narodil 1. listopadu 1925 v Jimramově. Na Velehradě a v Brně studoval gymnázium, které ukončil maturitou v roce 1944. Poté začal studovat lékařskou fakultu Masarykovy univerzity v Brně. Po třetím ročníku byl však z politických důvodů a kvůli své víře vyloučen a musel nastoupit jako pomocný dělník do strojíren. V roce 1949 byl nucen emigrovat do Německa, protože mu v rodné zemi hrozilo zatčení. O rok později odešel do Říma, kde studoval bohosloví. Dne 3. července 1955 přijal v Římě kněžské svěcení.

V letech 1955–1956 působil jako prefekt v Papežské koleji Nepomucenum, později jako sekretář Pastoračního ústavu Lateránské univerzity. Roku 1962 obhájil doktorát teologie. Mezi lety 1963–1968 zastával funkci generálního sekretáře Lateránské univerzity a od roku 1968 do roku 1992 působil na Kongregaci pro zasvěcený život.

Vatikán využil jeho schopností také v diplomatických službách. Doprovázel do Československa kardinála Agostina Casaroliho i monsignora Francesca Colasuona. Byl přítomen při ustavení České biskupské konference i při svěcení biskupa Františka Vaňáka jako jediný zástupce Vatikánu. Působil rovněž jako apoštolský vizitátor brněnských Alžbětinek.

Po pádu totalitního režimu se aktivně zapojil do přednáškové činnosti v oblasti bioetiky a stal se postulátorem kauzy blahorečení řeholní sestry Vojtěchy Hasmandové. Dne 5. prosince 2007 mu brněnský biskup Vojtěch Cikrle udělil medaili sv. Petra a Pavla za

obětavou a nezištnou kněžskou i diplomatickou službu ve prospěch naší země. Na kauze Matky Vojtěchy pracoval až do konce roku 2011, kdy tuto činnost ze zdravotních důvodů ukončil. Po úrazu a dlouhé hospitalizaci v Římě odevzdal svoji duši Pánu v den Nanebevstoupení Páně, ráno v 8.15 hod. v nemocnici Pia XI.

Mons. Josef Laštovica byl člověk mimořádně laskavý, pozorný a otevřený. Uměl se těšit ze života, i když nebyl snadný. Mnozí poutníci z České republiky, přátelé, studenti i příbuzní si dodnes pamatují jeho vstřícnost, lidskost a vřelost. Dokázal jednat s každým, bez ohledu na postavení či vzdělání. Byl vzdělaný, moudrý a přitom pokorný.

(foto Pavel Šikula)

/Marcela Dvořáková/

Člověk pevného charakteru, který i o těžkých etapách svého života dokázal hovořit s humorem a nadhledem. Měl velký vypravěčský talent a jeho vyprávění dokázalo posluchače vtáhnout a zaujmout.

Má osobní vzpomínka:

Před jeho posledním odjezdem do Říma jsme se potkali třikrát v jediný den. Nejprve jsme si dlouze povídali po mši svatě u kostela, pak znovu náhodně u pošty, kde jsme nedokázali ukončit rozhovor, a nakonec na hřbitově. Tam jsme si domluvili besedu o jeho životě, kterou jsme chtěli uskutečnit po jeho návratu. K tomu už bohužel nedošlo.

Je mi to nesmírně líto, protože jeho vyprávění – jak o občanském, tak o kněžském životě – bylo nesmírně obohacující.

Patří mu velký dík. Dík za věrnost pravdě, za život naplněný službou druhým, za radost, kterou šířil kolem sebe, i za pevnost charakteru. Byl člověkem, pro kterého byla pomoc bližnímu samozřejmostí a životní hodnotou.

Rozhovor s bohoslovcem Vítkem Vrátným

1. Vítku, kdy přesně a jakým způsobem se u Tebe objevila myšlenka na kněžství? Byl to okamžik prozření, nebo spíše dlouhodobý proces?

U mě osobně to byl dlouhodobý proces. Od prvního okamžiku, kdy jsem si říkal, že bych chtěl být knězem, po nástupu do konviktu uplynulo asi 10 let. Nechtěl jsem nic uspěchat a zároveň jsem měl o svém životě jiné představy. Nakonec jsem ale jednou při mši

v Jimramově „uslyšel“ další Boží výzvu k tomu, abych šel za ním, a tentokrát už to bylo tak silné, že jsem nemohl jinak než souhlasit.

2. Co Tě v semináři nejvíce překvapilo, ať už pozitivně, nebo negativně? Je studium teologie takové, jaké sis představoval? Který předmět Tě nejvíc baví a u kterého se nejvíc započíš?

V semináři mě docela překvapilo to, že každý z bohoslovců je opravdu jiný. Měl jsem asi naivní představu, že každý, kdo šel do semináře, pochází z věřící rodiny a od mala chodil do kostela. Opak je ale pravdou. Uvědomil jsem si, jaké mám štěstí, že jsem byl ve víře vychováván už od mala a že mě moje rodina vždy podporovala. Je to velký dar a nepřestává mě udivovat, jak krásný může být, když se o něj pečuje.

Co se studia teologie týče, tak jsem si jej představoval úplně jinak :-D. Prokousat se přes 4 semestry filozofie pro mě nebylo vůbec jednoduché. Já jsem si toto období přejmenoval na „Tomáš Akvinský 1000x jinak“, protože se pořád dokola rozebírala jeho Summa Theologica a starověký Aristoteles mu při tom zdatně sekundoval. Oproti tomu jsem si zase užíval studium jazyků – latiny, řečtiny a hebrejštiny.

3. Jakou roli hraje v Tvém životě modlitba (růženec, breviář, eucharistická adorace)? Co Tě osobně nejvíce posiluje v náročných dnech?

Modlitba je samozřejmě důležitou součástí každého dne. Po probuzení se snažím věnovat první myšlenky Bohu a děkovat mu, že jsem dostal další den. Jinak mám asi nejradši modlitbu růžence. Rád se růženec modlím na procházce v parku. Obecně je modlitba

k Panně Marii, aby se za mě přimlouvala, důležitou součástí mojí osobní modlitby. Další oblíbenou činností v semináři je pro mě adorace Pána Ježíše v Nejsvětější svátosti. Máme k dispozici adorační kapli, kde si sami můžeme otevřít svatostánek a v klidu se zastavit u Pána. Je to právě toto místo, kam se „schovám“ v náročných dnech. Ať už načerpat z Boží přítomnosti, nebo jen tak být s Pánem o samotě – a někdy stačí i úplně beze slov. Víím, že On je tu pro mě pořád, tak se Mu to snažím někdy oplatit tím, že jsem prostě jenom s Ním – o samotě a mlčky. A stejně se zdá, že právě v těch chvílích si toho řekneme nejvíce.

4. Během kněžské formace se určitě věnujete pastoraci a práci s lidmi. Která skupina v církvi (děti, mládež, rodiny, senioři) Tě osobně nejvíce oslovuje a proč?

To je docela těžká otázka. V tuto chvíli bych asi řekl, že tak úplně nevím. Asi od každého něco, záleží na situaci. Od letního semestru ale budu chodit na následky hodin náboženství, tak mě nejdříve čeká práce s dětmi.

5. Pokud bys mohl popsat to, na co se jako budoucí kněz nejvíc těšíš, co by to bylo? A jaká je Tvá největší obava?

Tuto otázku si kladu docela často. Řekl bych, že se nejvíc těším na to, až budu ve zpovědnici. Myslím si, že to je hodně důležitá služba a opravdu se na to těším. Dále bych řekl, že na výuku náboženství. Už jen z toho důvodu, že představa, jak se snažím ukočírovat partu pubertáků a říct jim něco smysluplně a pochopitelně o Pánu Bohu, mě docela baví – nemyslím si, že to bude jednoduché, ale je to výzva a ty mám docela rád.

S tím ale souvisí i moje obavy. Největší mám z toho, že nebudu schopen smysluplně a srozumitelně předávat krásy víry dalším. Že moje omezené znalosti a schopnosti prostě nebudou dost. Nebo i to, že někomu, ač neúmyslně, ublížím nebo ukřivdím.

6. Jak trávíš volný čas, když máš od studia a povinností pauzu? Máš nějaké zájmy nebo koníčky, které Ti pomáhají dobít energii a „vyvětrat hlavu“?

Koníčků mám spoustu. Nejvýraznějším v semináři je teď pěstování květin – na pokoji zabírají už značnou plochu. Ale kdyby nám povolili do semináře zvířata, tak bude po dvoře pobíhat hejno slepic :-D

7. Měl jsi někdy, třeba i v semináři, chvíle pochybností nebo zkoušek, kdy sis říkal, jestli je to ta správná cesta? Jak jsi takové krize překonal?

Chvíle pochybností a zkoušek přicházely, přicházejí a určitě i budou přicházet. Několikrát jsem si říkal, jestli to vše má smysl a jestli by mi nebylo líp někde jinde. V takových chvílích ale pomůže, alespoň mně, jediné to, když člověk vytrvá. Je důležité, že vím, proč jsem v semináři, že vím, že chci jít za Kristem a sloužit jako kněz. V takových chvílích to vše tak trochu nechám na Bohu a s nadějí čekám, že to zase přejde a budu vědět jak dál. Samozřejmě k tomu nesmí chybět ani modlitba a zatím to tak funguje.

8. Co je podle Tebe ta nejdůležitější vlastnost, kterou by měl mít dnešní kněz pro službu v moderní společnosti?

Myslím si, že je to to, aby uměl naslouchat lidem. Opravdu naslouchat a všimnout si jich. A umět žít autenticky podle evangelia a nauky církve v dnešní době, nezaseknout se někde na své představě a tu vnutit všem ostatním.

9. Máš nějakého kněze, ať už historickou postavu, nebo někoho ze současnosti, případně nějakou postavu z Bible, která Tě nejvíce inspiruje a je pro Tebe velkým vzorem?

Několik kněžských vzorů mám, ale jména bych si nechal pro sebe. A biblickou inspirativní postavou je pro mě v poslední době Abraham. Vzdal se svých jistot a šel tam, kam mu Bůh řekl. Věřil, že od Něj dostane všechno, co mu slíbil, i když to tak vůbec nevypadalo. Je to pro mě teď takový vzor člověka plného víry a naděje.

10. Chtěl bys na závěr něco vzkázat našim farníkům? Můžou Tě nějak podpořit během tvého studia v semináři?

Určitě bych chtěl všem vzkázat, že na Vás myslím v modlitbách – a nejen v nich. Děkuji Vám za ty vaše, protože bez nich by to vážně nešlo. Stále víc jsem vděčný za to, z jaké rodiny a farnosti pocházím. Je to pro mě velká pomoc a radost. A návrat do Jimramova, i když jen na chvíli, je vždycky povzbuzením. Modlete se za mě, prosím, i dál 😊.

/Vít Vrátný, Marie Havířová/

(Vít Vrátný – foto ze semináře, autor fotografie Čeněk Pavlica)

Charitní domov Moravec bude součástí OCH Žďár

Počátky fungování Charitního domova Moravec sahají do 50. let minulého století. Nejprve sloužil jako místo, kde byli internováni kněží a řeholníci vyššího věku, kteří zde až do roku 1989 žili pod státním dohledem. V průběhu let se jich zde vystřídaly stovky a mnozí z nich odpočívají na místním hřbitově. Od svého vzniku až do současnosti domov zřizuje Česká katolická charita se sídlem v Praze.

Po roce 1989 kněze a řeholníky postupně vystřídali lidé z okolí a v současné době žije v domově pouze jeden kněz. To byl také důvod k rozhodnutí, aby **od 1. ledna 2026 převzala provoz domova místní Charita, konkrétně Oblastní charita Žďár nad Sázavou.**

Aktuálně probíhají přípravy na předání novému poskytovateli. „Naším cílem je zajistit kontinuitu poskytované péče a zároveň službu dál rozvíjet. Pro klienty Charitního domova Moravec se nic nemění,“ uvedla Jana Zelená, ředitelka Oblastní charity Žďár nad Sázavou.

V posledních letech v domově proběhla postupná rekonstrukce části prostor. Při péči o seniory jsou využívány moderní metody, jako je bazální stimulace nebo biografická péče. V závěru života mohou klienti využít také paliativní péči.

Pro příští roky je naplánováno dokončení nezbytné rekonstrukce budovy domova a vybudování nové varny, která zajistí kvalitnější stravovací zázemí pro klienty i zaměstnance. Jedním ze zdrojů financování bude sbírková kampaň Tříkrálová sbírka, která se v Oblastní charitě uskuteční na počátku nového roku již po šestadvacáté. Přidejte se k našim koledníkům a přinášejte radost i požehnání do všech koutů našeho regionu.

/Oblastní charita Žďár nad Sázavou/

Domov Bystré

Každý z nás se jistě již setkal se situací (přímo ve své rodině či v blízkém okolí), kdy se musela rodina postarat o svého člena (seniora, chronicky nemocného, tělesně postiženého). Situace bývá náročná a každá rodina se s ní vyrovnává po svém. Důležité je však vědět, že existují v našem okolí organizace, které nabízí pomoc a podporu. Jednou z nich je **DOMOV BYSTRÉ, o.p.s.**, nezisková organizace, která poskytuje dvě registrované sociální služby.

Pečovatelská služba zajišťuje záležitosti, které člověk nezvládne sám, jak v oblasti domácnosti, tak péče o něj samého. Domov

Bystré ji nabízí v těchto obcích naší farnosti: Nyklovice, Sulkovec, Ubušínek, Dalečín.

Denní stacionář zajišťuje aktivizaci seniorů, dohled během dne, zajistí plně péči v době, kdy si hlavní pečující potřebuje odpočinout či vyřídit osobní záležitosti, funguje jako prevence osamělosti a místo setkávání. (viz Žárovka č. 60, str. 46-49, rozhovor s Mgr. Marií Štouračovou). Stacionář má sloužit celému území do 20 km od Bystrého všemi směry, není omezen bydlištěm.

Cílem obou služeb je, aby mohli lidé zůstat žít doma co nejdéle je to možné, činnost je hrazena z grantů, dotací, darů a veřejných sbírek.

Kontakty:

Denní stacionář Bystré, Na Podkově 68, 569 92 Bystré, tel.: 722 358 855, vedoucids@domovbystre.cz, www.domovbystre.cz

Pečovatelská služba, Školní 453, 569 92 Bystré, tel: 734 779 283, vedoucips@domovbystre.cz, www.domovbystre.cz

Fara Sulkovec – ubytování

V neděli 3. 7. 2022 jsme v Sulkovci prožili významný den. Po rozsáhlé rekonstrukci fary, která byla po odchodu P. Vítězslava Grmely na Moravec (v roce 1999) opuštěná a jen zřídka obývaná, proběhlo její žehnání a uvedení do provozu. Na faře bylo během tří let odpracováno mnoho brigádnických hodin a vystřídali se mistři různých odborných řemesel. Posledních pár měsíců rekonstrukce bylo velmi hektických. Pan farář už měl domluveny tábory na prázdniny, ale na faře bylo stále ještě mnoho práce. Popravdě myslím, že jediný, kdo věřil, že se vše stihne včas dodělat, byl

o. Marek. Došlo na povolání pomoci i z okolních farností a na malování pokojů dorazili i rodiče Husákoví. Vše se naštěstí stihlo a mohli přijet první táborníci. Byly to děti a mládež z našich farností.

Fara od té doby slouží k pořádání táborů, rodinných dovolených, farních akcí a menších oslav. Návštěvníci fary by se dali rozdělit do několika skupin. Většinou se jedná o rodiny s dětmi. Často přijedou jen maminky s menšími dětmi, které ještě nechodí do školy a mohou přijet i během pracovního týdne, nejen na víkend. Pak jsou to skupiny tatínků, kteří na víkend přijedou s dětmi na „apaluchu“. Když z aut vyskáče 20 špuntů a 6 tatínků, vzbuzuje to ve mně respekt. Dále se jedná o organizované skupiny jako jsou skauti a různá křesťanská společenství. Ta tu pořádají letní tábory nebo víkendovky. Když někdy přijede schola na soustředění, tak nám pak v neděli zazpívají na mši. Většina návštěvníků (ubytovaných) k nám přijíždí z Brna. Na začátku září fara dobře poslouží i místním farníkům a poutníkům při poutňovém posezení.

Během tří let provozu se dále pracuje na zvelebování interiéru fary. V kuchyni máme nové stoly a židle, v pokojích jsou nové postele a matrace. A jelikož jedna z nejčastějších otázek zní, zda se dají někde opéct burty, tak jsme pořídili i přenosné ohniště.

Na faře je stále co zvelebovat, je před námi ještě spousta práce, ale radost z toho, že je fara využitá a že „žije“, je obrovská.

/Josef Bárta/

Okénko pro děti

Ahoj holky a kluci,

jistě už se všichni těšíte na Vánoce, až se nám narodí Ježíšek a budete se moct radovat z toho, že přišel na tento svět a samozřejmě také z dárečků, které vám přinese. Vánoční doba bude pak trvat až do svátku, který se jmenuje Křest Páně. A těsně před tímto svátkem, na začátku nového kalendářního roku, 6. ledna, slavíme ještě jeden jiný svátek, jmenuje se Zjevení Páně, kterému lidově říkáme Tři králové. A právě o těchto králích si dnes povíme trochu více.

Tři králové, Kašpar, Melichar a Baltazar, nebyli králové, jaké známe z pohádek. Byli to moudří pánové, hvězdáři nebo učenci, kteří žili daleko na Východě.

Byli velmi chytrí a sledovali nebe. Když se narodil Ježíšek, ukázala se jim na obloze velká, jasná hvězda. Věděli, že ta hvězda znamená, že se narodil nejdůležitější Král na světě!

Vydali se proto na dlouhou cestu, aby ho našli. A protože Ježíšek je opravdu výjimečný, přišli se mu poklonit a přinesli mu ty nejlepší dárky, které mají také hluboký význam pro naši víru.

Darovali mu **zlato**, čímž uznali Ježíška jako Krále, **kadidlo** jako symbol pocty Bohu, a **myrhu**, která předjímá jeho lidskou smrt pro naši spásu.

Tento svátek je pro nás takovou připomínkou, že Ježíš Kristus se zjevuje celému světu a zve k sobě všechny národy.

K této slavnosti pak také neodmyslitelně patří žehnání vody, kadidla a křídly. Posvěcenou křídou píšeme nad vchodové dveře nápis **K † M † B †** s letopočtem, což v sobě skrývá latinské přání "**Christus Mansionem Benedicat**" – "**Kristus at' požehná tomuto domu**". Tímto prosíme našeho Pána o ochranu a požehnání po celý následující rok.

Možná víte, že k svátku Tří králů patří i jedna moc hezká věc, které říkáme **Tříkrálová sbírka**.

Tak jako Kašpar, Melichar a Baltazar přinesli Ježíškovi dary, tak také my na jejich památku dáváme dary, ale ne Ježíškovi, protože ten už dary nepotřebuje. Dáváme je lidem, kteří naši pomoc potřebují. Je to velký dobrý skutek, kterého se možná i někdo z vás zúčastnil nebo brzy zúčastní. Vypadá to tak, že se děti (nebo i dospělí) převléknou za tři krále a jdou od domu k domu, zpívají koledu, přejí lidem Boží požehnání a vybírají peníze, které jim lidé dávají do pokladničky. Tyto peníze se pak posílají tam, kde jsou potřeba, třeba na pomoc nemocným a starým lidem, na pomoc rodinám v nouzi nebo na jiné potřebné věci.

Tak až uvidíte koledníky s korunami na hlavě, pamatujte, že díky nim se dělá velké dobro. Jsou to takoví malí pomocníci, kteří nesou radost a lásku Ježíška dál, k těm, kteří to nejvíce potřebují!

(Zdroje: internet, <https://deti.vira.cz>)

/Marie Havířová/

Přicházejí mudrci

Mt 2,1-12
Slavnost Zjevení Páně

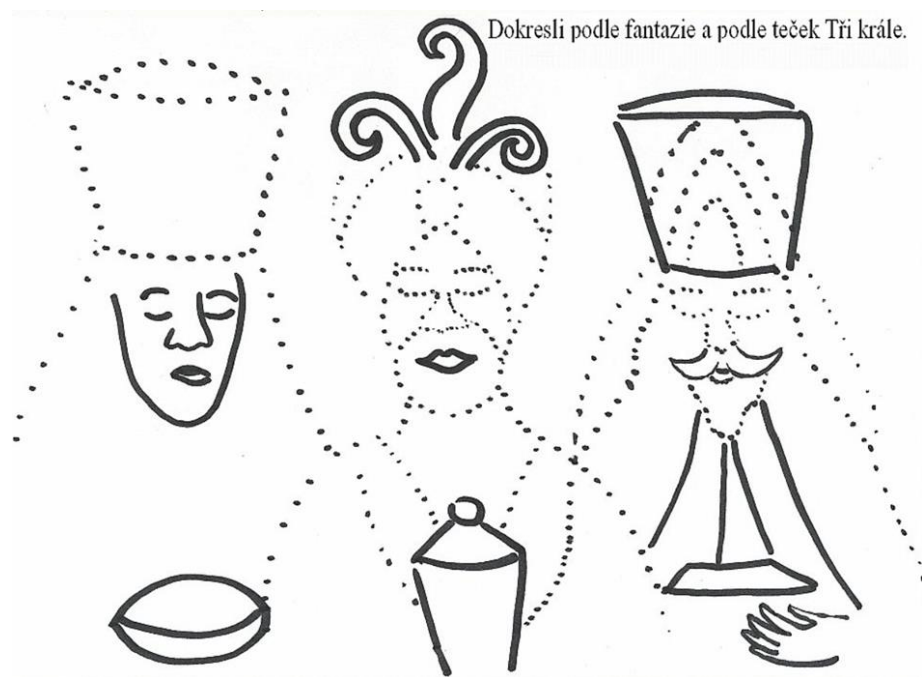
Slavnost Zjevení Páně slavíme 6. ledna a známe ji také pod běžným názvem „svátek svatých Tří králů“. Mudrci šli za hvězdou, aby se poklonili Ježíšovi, a jejich cesta určitě nebyla krátká ani jednoduchá – ale cíl stál za to!

Tajenkou osmisměrky je modlitba, kterou by nás mohli mudrci, kteří šli dlouhou cestu za Ježíšem, naučit!

I	N	Á	A	H	R	Y	M	S	M	D	O
O	D	A	R	Y	V	V	E	E	Ď	L	B
P	Z	L	A	T	O	Ě	S	O	D	Ž	E
K	A	K	P	O	B	I	Z	I	Z	P	N
Ě	L	S	Á	E	Á	N	D	D	Í	R	M
T	J	A	T	Š	E	A	Š	U	A	O	U
Í	Ž	L	N	Ý	K	☼	Í	O	Í	R	D
D	É	Š	E	Ě	Ř	K	Ž	L	L	O	R
M	R	I	S	T	N	A	E	B	Á	K	C
T	A	I	R	A	M	Í	J	L	R	V	I
É	H	R	A	D	O	S	T	E	K	O	S
Y	N	A	A	T	S	E	C	V	Ň	Ů	K

BETLÉM
CESTA
DARY
DÍTĚ
HVĚZDA
JEŽÍŠ
KADIDLO
KLANĚNÍ
KRÁL
KŮŇ
MARIA

MESIÁŠ
MUDRCI
MYRHA
PASTÝŘ
PROROK
RADOST
VELBLOUD
ZLATO

Tip redakční rady na knihu

Hanna Skandar – Myšlenky svatého Šarbela

Sv. Šarbel se dnes více dostává do povědomí čtenářů duchovní literatury. Existuje i nověna ke sv. Šarbelovi, na jehož přímluvu bylo vyslyšeno mnoho proseb.

Josef Antonín Machlůf se narodil před téměř 200 lety v Libanonu. Stal se členem libanonského maronitského řádu a zde přijal jméno Šarbel. Byl vysvěcen na kněze. Po delší době v klášteře odpověděl na povolání k životu v samotě, sloužil tedy Pánu jako poustevník.

Po jeho smrti začalo přibývat zázraků. Blahořečen byl v roce 1965, svatořečen roku 1977.

Uvedu krátký průřez jeho myšlenek, které jsou velmi prosté, ale jasné.

„Když uprostřed noci slábně světlo lampy, musí se doplnit olej, nikoliv bdít u světla svých bratří a své nechat zhasnout, protože budeš skládat účty ze své lampy, která svítila do noci a která vyhasla. Bděte nad tím, aby byly všechny lampy rozžaté až do té doby, než přijde nový den. Lampa se plní olejem, a ne lehkovážně přáními, úmysly nebo třeba vodou.“

„Promyslete si znovu své priority a uvědomte si, jestli náhodou nemáte svůj žebříček hodnot vzhůru nohama, nejužší příčka dole a ta nejširší nahoře.“

„Pozorujte, jak zkušený stavitel postupuje při stavbě budovy. Dolů klade ten největší kámen a ten nejmenší nahoru. V dnešní době mnoho lidí staví své zdi obráceně, neumějí rozlišit mezi malým a velkým kamenem, mezi prvním a posledním, mezi důležitějším a méně důležitým.

Co se týče vás, stavte své budovy moudře. Budujte na Kristových základech, on udrží všechny zdi. Když už pozdě zjistíte, že vaše budova není postavena na Kristu, celou ji rozeberte a začněte znovu.

Boží dům je založen na Kristu a vy sami jste jeho živými kameny a Duch Svatý je spojujícím kamenem, svorníkem klenby. Duch Svatý spojuje všechny kameny celé klenby. Je duší lásky, která je

svorníkem. Pokud odejmete Ducha, zničíte svorník, kameny vypadnou a celá stavba se zboří.

Každý kámen má v budově své místo a je tvořen, aby byl na svém místě. Pokud jeden chybí, zůstane po něm škvíra, skrze níž bude pršet, foukat a stavba bude křehká. Nenechávejte mezi kameny ani písek, protože ten se vyplaví a vaše budova bude chátrat. Kameny u sebe drží síla Ducha Svatého, ne písek.

Vytrvejte na Pánově staveništi. Nechte se umístit Pánovými rukama, on je pravým stavitelem.

Nechte se opracovat, zbavte se všeho, co je na vás nabaleno. Ať vám on sám určí tvar, velikost a místo. Odevzdejte se Pánu, aby s vámi stavěl. Tak se dostanete na své místo ve zdi a nestane se, že byste se sami umístili tam, kde vás to láká. Zaplňte proto správné místo. Neste kameny umístěné nad vámi a podpírejte ty, které vás obklopují. Opřete se o ty, které jsou pod vámi. Kristus nese vše a Duch Svatý vás sjednocuje a vede.“

/Jitka Čechová/

Klášter sv. Marona v Annayi, kde žil a je pochován sv. Šarbel

Nadcházející akce

Předvánoční zpovídání

neděle 14. 12.

Dalečín (fara) 17:00–18:30 (P. Karel Rozehnal a o. Václav)

Nyklovice 15:00–15:50 (P. Josef Matras)

Sulkovec 16:00–17:00 (P. Josef Matras)

neděle 21. 12.

Jimramov 16:00–18:30 (P. Karel Rozehnal a P. Mariusz Robak)

Vánoční bohoslužby

středa 24. 12.	Slavnost NAROZENÍ PÁNĚ (v noci)		
	21:30	Jimramov	společná pro všechny farnosti
čtvrtek 25. 12.	Slavnost NAROZENÍ PÁNĚ		
	8:15	Jimramov	
	10:00	Dalečín	
	11:30	Sulkovec	
pátek 26. 12.	Svátek sv. Štěpána, prvomučedníka		
	8:15	Jimramov	
	10:00	Dalečín	
	11:30	Nyklovice	
neděle 28. 12.	Svátek SVATÉ RODINY JEŽÍŠE, MARIE A JOSEFA Žehnání manželům s obnovou manželského slibu		
	8:15	Jimramov	
	10:00	Dalečín	
	11:30	Sulkovec	
středa 31. 12.	sv. Silvestra		
	16:00	Jimramov (evang. kostel)	ekum. bohoslužba
čtvrtek 1. 1. 2026	Slavnost MATKY BOŽÍ, PANNY MARIE		
	8:15	Jimramov	
	10:00	Dalečín	
	11:30	Sulkovec	

Adorační dny

neděle 21. 12.	9:00–11:00	Sulkovec
středa 24. 12.	9:00–13:00	Jimramov
sobota 27. 12.	14:00–18:00	Dalečín

Betlémské světlo

středa 24. 12.	9:00 – 13:00	Jimramov – v kostele
	15:00 – 16:00	Dalečín – v kostele

Prosinec 2025

Tříkrálová sbírka 2026

I v našich farnostech letos opět proběhne tato tradiční sbírka. Prosíme o zapojení koledníků a vedoucích skupinek. Termíny sbírek v jednotlivých obcích budou upřesněny skrze obecní rozhlas a ve farních ohláškách.

Aktuální informace o plánovaných akcích sledujte v ohláškách na kostelních nástěnkách a na farních webových stránkách:

www.farnostijimramovska.cz.

Žárovka – občasný zpravodaj farností Jimramov, Dalečín a Sulkovec.

Vydává Římskokatolická farnost Jimramov,
nám. Jana Karafiáta 24, 592 42 Jimramov,
e-mail: jimramov@dieceze.cz, tel.: 733 778 306.

Redakční rada: P. Václav Hejč, Marie Havířová, Jana Novotná,
Petra Stloukalová, Jitka Čechová, Petr Chládek, Ivo Mička.

Náklad: 100 výtisků.

Vychází pro vnitřní potřebu farností. NEPRODEJNÉ.

Uzávěrka příští Žárovky 66/2026 je 6. 3. 2026.